

som man i dette Dieblif nærmest maa tage i Betragtning er, hvad man maa ansee for at være Forbryderens Ret, og kommer jeg derfor til den Overbeviisning, at det Ene eller det Andet er Forbryderens Ret, saa anseer jeg mig forpligtet til at stemme derfor, og af den Grund skal jeg tillade mig at understøtte det ærede Mindretals Forslag.

C. M. Jespersen: Med Hensyn til, at der allerede er udtalt Saameget i denne Sag angaaende det omtvistede Hovedpunkt, nemlig Mindretallets Forslag under Nr. 2 og 3, skal jeg fatte mig ganske kort. For mig er dette Spørgsmaal ikke tvivlsomt, for mig er Sagen klar, idet jeg agter de modsatte Anskuelse. Jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts Ste. Valgfreds (Klein), naar han siger, at man ikke skal lade haant om Fængens Ret; thi ogsaa jeg mener, at det er en ligefrem Pligt for Staten og Rigsdagen at befrygte Fængen i den Ret, han har; men ved at erklære dette maa jeg dog modsig, hvad der saa ofte er tilføjet, at man skal lade Fængens subjective Skjøn komme i Betragtning ligeoverfor Administrationen, om han lider Ret eller Uret. Dette formener jeg er urigtigt, men Fængens Ret skal man respektere, og hvilken Ret har nu Fængen? Han har den Ret, at han ikke kommer til at udstaae en anden Straf end den, han er idømt efter den endelige Dom, det være sig nu ved en Underretsdom, en Overretsdom eller en Højesteretsdom. Og hvad lyder Dommen paa i disse Sager, hvorom her er Spørgsmaal? Den lyder paa, at Fængen skal hensesættes i saa og saamange Aar til Forbedringshuusarbejde. Det er det klare juridiske Udtryk, der findes i Dommen; men der staaer ikke i Dommen, at han skal hensesættes til Arbejde i det og det Forbedringshuus, eller i et Forbedringshuus med den og den Indretning, om deri skal være fælles Arbejdsfale eller fælles Sovesale; men der staaer kun, at han skal hensesættes til Forbedringshuusarbejde. Heraf mener jeg ligefrem følger, at Staten maa have en Ret, ja endog en Forpligtelse til at indrette sine Forbedringshuuse paa en Maade, der svarer til Straffens Diemed, nemlig at forbedre Fængen, og naar Staten

kommer til det Resultat, at det er nødvendigt for dette Diemed at indrette ikke blot Enkeltcelle, hvor Fængerne kunne opholde sig om Natten, men ogsaa Enkeltcelle til at arbejde i om Dagen, saa er det ikke blot en Ret, men ogsaa en Pligt, at Staten i Virkeligheden indretter sine Straffeanstalter, sine Forbedringshuuse saaledes, og idet Staten henviser Fængerne til Forbedringshuusarbejde i de saaledes indrettede Straffeanstalter, gjør den ikke Andet end at opfylde den Ret og Pligt, der ligger i Dommen. Jeg finder altsaa, at Staten vilde have været i sin gode Ret, hvis den, efterat have indrettet disse nye Forbedringshuuse, havde hensesat Fængerne deri i det samme Antal Aar, hvortil de vare idømte, og Ingen vil kunne sige, at man derved havde rokket Dommen. Men nu er det af Interesse for Staten, at Fængerne ikke hensesidder i Straffeanstalterne længere end fornødent; det er af Interesse fra den Side, at Fængen ikke skal undrages fra det frie borgerlige Samfund længere, end det er fornødent for Straffens Diemed, og med Hensyn til den finansielle Side er det ogsaa af Interesse, at han ikke hensesidder længere end fornødent; men fordi Staten finder, at de nye Forbedringshuuse paa en fuldkommere Maade opfylde deres Diemed og virke til Fængens Forbedring, saa at Straffetiden af denne Grund kan forkortes, er man ikke berettiget til at sige, at det er en heel anden Straffeart, man paafører Fængen. Jeg kan altsaa ikke anerkjende Rigtigheden at den Hovedbetragtning, hvorpaa Mindretallets Anskuelse støtter sig, at det skulde være et ganske andet og større Onde, man tilføjer Fængen, fordi det er Hensigten, at Straffen skal svare til Diemedet. Jeg troer vel, at det staaer i Motiverne til Udkastet til Loven af 30te November 1857, at Straffen derved vilde blive intensivt haardere; men fordi Straffen virker intensivt haardere, kan man ikke sige, at det er en anden Straf, thi den bliver ligesuldt og ligefrem kun Forbedringshuusarbejde, og man har ikke forurettet Fængen ved at hensesætte ham til et saadant. Naar man nu saa stærkt paaberaaber sig Fængens Ret, da har jeg allerede udtalt, at jeg formener, at Fængens Ret ikke er bleven krænket ved, hvad der er foreslaaet af Regje-